

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 16/2025-11

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu Jany Baricovej a sudcov Miroslava Duriša (sudca spravodajca) a Miloša Maďara v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného advokátom JUDr. Gergelym Pšenákom, M. R. Štefánika 30, Nové Zámky, proti rozsudku Krajského súdu v Trnave sp. zn. 3Ntc/10/2024 z 18. júna 2024 a proti uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 Urto 8/2024 z 5. novembra 2024 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 12. decembra 2024 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na osobnú slobodu podľa čl. 17 ods. 1, 2 a 5 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), práva na slobodu a bezpečnosť podľa čl. 5 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“), ako aj zásad trestného práva podľa čl. 49 a čl. 50 ods. 6 ústavy rozsudkom krajského súdu sp. zn. 3Ntc/10/2024 z 18. júna 2024, ako aj uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 2 Urto 8/2024 z 5. novembra 2024. Sťažovateľ navrhuje zrušiť napadnutý rozsudok krajského súdu, ako aj napadnuté uznesenie najvyššieho súdu a uplatňuje si aj náhradu trov konania.

Z ústavnej sťažnosti a k nej pripojených príloh vyplýva, že krajský súd napadnutým rozsudkom podľa § 17 ods. 1 zákona č. 549/2011 Z. z. o uznávaní a výkone rozhodnutí, ktorými sa ukladá trestná sankcia spojená s odňatím slobody v Európskej únii, a o zmene a doplnení zákona č. 221/2016 Z. z. o výkone väzby v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o uznávaní a výkone rozhodnutí“) uznal vo výroku o vine a vo výroku o treste odňatia slobody rozhodol, že sa vykoná rozsudok Okresného súdu Győr v spojení s rozsudkom Súdnej stolice Győr, ktorým bol sťažovateľ uznaný za vinného z trestného činu podvodu a trestného činu použitia sfaľovanej neverejnej listiny podľa maďarského Trestného zákonníka, za ktorý mu bol uložený nepodmienečný

trest odňatia slobody vo výmere 1275 dní. Krajský súd zároveň v napadnutom rozsudku rozhodol, že sťažovateľ bude pokračovať vo výkone trestu odňatia slobody bez jeho premeny v ústave na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia. Sťažovateľ podal proti napadnutému rozsudku odvolanie, v ktorom poukázal najmä na okolnosť, že na Slovensku medzitým nadobudla právoplatnosť novela Trestného zákona, ktorou sa okrem iného zmenili aj trestné sadzby za trestný čin podvodu. Podľa sťažovateľa preto trest, ktorý mu bol uložený maďarským súdom, nebol zlučiteľný s novelizovaným znením slovenského Trestného zákona.

2. Najvyšší súd uznesením č. k. 2 Urto 7/2024-121 z 13. augusta 2024 odvolanie sťažovateľa zamietol. Ústavnej sťažnosti podanej sťažovateľom ústavný súd v podstatnej časti vyhovel nálezom č. k. III. ÚS 462/2024-19 z 24. októbra 2024 a uznesenie najvyššieho súdu č. k. 2 Urto 7/2024-121 z 13. augusta 2024 zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Najvyšší súd po vrátení veci napadnutým uznesením odvolanie sťažovateľa proti napadnutému rozsudku krajského súdu opätovne zamietol.

II.

Argumentácia sťažovateľa

3. Základnou námietkou sťažovateľa v jeho ústavnej sťažnosti je jeho tvrdenie, že najvyšší súd v napadnutom uznesení nerešpektoval nález ústavného súdu č. k. III. ÚS 462/2024-19 z 24. októbra 2024, resp. sa nevysporiadal so skutočnosťami, ktoré mu vytkol ústavný súd vo svojom náleze.

4. Sťažovateľ vyčítal napadnutému rozsudku krajského súdu, že nesprávne aplikoval § 17 zákona o uznávaní a výkone rozhodnutí. Novelizovaný Trestný zákon pri trestnom čine podvodu ustanovuje trest odňatia slobody s hornou hranicou štyri roky, pričom neustanovuje jeho dolnú hranicu. Maďarský trestný zákon pritom za tento trestný čin stanovuje trestnú sadzbu s hornou hranicou 8 rokov, čo je dvojnásobok oproti slovenskému Trestnému zákonu. V tomto kontexte sťažovateľ zdôraznil, že najvyšší súd sa v napadnutom uznesení nevysporiadal s otázkou, či trest odňatia slobody v rozsahu takmer 4 rokov nie je v rozpore s § 17 zákona o uznávaní a výkone rozhodnutí. Sťažovateľovi uložený trest odňatia slobody v trvaní 1275 dní (približne tri a pol roka, pozn.) je podľa sťažovateľa na Slovensku neprimeraný. Maďarský súd totiž sťažovateľovi uložil trest v polovici maďarskej trestnej sadzby, pričom táto sadzba je v slovenských podmienkach takmer na hornej hranici slovenskej trestnej sadzby. Táto skutočnosť podľa sťažovateľa spôsobuje, že krajský súd a najvyšší súd pri uznaní rozsudku z Maďarska porušili zásadu humanity trestného práva, zásadu primeranosti a zákonnosti, ako aj zákaz ukladať kruté a neprimerané sankcie. Podľa sťažovateľa mali slovenské súdy nahradiť pôvodnú sankciu takou, ktorú by uložili, ak by vo veci samy rozhodovali, t. j. na polovici slovenskej trestnej sadzby, resp. trest odňatia slobody s podmieneným odkladom. Ak boli súdy rozhodujúce o uznaní a výkone maďarského rozhodnutia presvedčené, že bolo nevyhnutné v sťažovateľovom prípade uložiť trest na hornej hranici trestnej sadzby, mali to podľa sťažovateľa presvedčivo odôvodniť, ako odôvodnili aj jeho zaradenie na výkon trestu odňatia slobody do ústavu s minimálnym stupňom stráženia.

5. Vzhľadom na to, že krajský súd, ako aj najvyšší súd uznali taký vysoký trest, ich rozhodnutia sú nielen v rozpore s už uvedenými zásadami trestného práva, ale sú aj nespravodlivé a svojvoľné. Následkom malo byť podľa sťažovateľa porušenie ním označených práv a článkov ústavy.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

6. Podstatou ústavnej sťažnosti je sťažovateľom namietané porušenie jeho základného práva na osobnú slobodu (čl. 17 ods. 1, 2 a 5 ústavy), jeho práva na slobodu a bezpečnosť (čl. 5 ods. 1 dohovoru), ako aj jeho práva na žiaden trest bez zákona (čl. 49 ústavy) a práva na uloženie trestu podľa zákona účinného v čase spáchania (čl. 50 ods. 6 ústavy) napadnutým rozsudkom krajského súdu a napadnutým uznesením najvyššieho súdu.

7. Pri predbežnom prerokovaní návrhu na začatie konania ústavný súd zisťuje, či dôvody uvedené v § 56 ods. 2 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie.

III.1. K napadnutému rozsudku krajského súdu:

8. Z čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že systém ústavnej ochrany základných práv a slobôd je rozdelený medzi všeobecné súdy a ústavný súd, pričom právomoc všeobecných súdov je ústavou založená primárne („... ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd“) a právomoc ústavného súdu len subsidiárne, t. j. na princípe subsidiarity. Z princípu subsidiarity vyplýva, že právomoc ústavného súdu poskytnúť ochranu základným právam a slobodám je daná iba vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhodujú všeobecné súdy. Ústavný súd pri uplatňovaní svojej právomoci vychádza zo zásady, že ústava ukladá všeobecným súdom chrániť nielen zákonnosť, ale aj ústavnosť, a preto je právomoc ústavného súdu subsidiárna a nastupuje až vtedy, ak nie je daná právomoc všeobecných súdov (m. m. IV. ÚS 236/07). Ak ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti zistí, že sťažovateľ sa ochrany svojich základných práv alebo slobôd môže domôcť využitím jemu dostupných a účinných prostriedkov nápravy pred iným (všeobecným) súdom, musí takúto sťažnosť odmietnuť z dôvodu nedostatku právomoci na jej prerokovanie (m. m. IV. ÚS 115/07, I. ÚS 6/04, IV. ÚS 179/05, IV. ÚS 243/05, II. ÚS 90/06, III. ÚS 42/07).

9. Zmyslom a účelom uvedeného princípu subsidiarity je to, že ochrana ústavnosti nie je a ani podľa povahy veci nemôže byť výlučne úlohou ústavného súdu, ale je úlohou všetkých orgánov verejnej moci v rámci im zverených kompetencií. Všeobecné súdy, ktoré sú povinné vykladať a aplikovať príslušné zákony na konkrétny prípad v súlade s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou podľa čl. 7 ods. 5 ústavy, sú primárne zodpovedné aj za dodržiavanie tých práv a základných slobôd, ktoré ústava alebo medzinárodná zmluva dotknutým fyzickým osobám zaručuje. Ústavný súd predstavuje v tejto súvislosti *ultima ratio* inštitucionálny mechanizmus, ktorý nasleduje až v prípade nefunkčnosti všetkých ostatných orgánov verejnej moci, ktoré sa na ochrane ústavnosti podieľajú. Opačný záver by znamenal popieranie princípu subsidiarity právomoci ústavného súdu podľa zásad uvedených v § 132 ods. 2 zákona o ústavnom súde (m. m. III. ÚS 149/04, IV. ÚS 135/05).

10. Sťažovateľ využil proti napadnutému rozsudku krajského súdu odvolanie ako riadny opravný prostriedok, o ktorom rozhodol najvyšší súd napadnutým uznesením. Pre rozhodnutie ústavného súdu v časti namietaného porušenia označených práv napadnutým rozsudkom krajského súdu je teda podstatné, že existoval „iný súd“, na ktorý poukazuje čl. 127 ods. 1 ústavy. To vylučuje

právomoc ústavného súdu na prieskum ústavnou sťažnosťou prezentovaného porušenia základného práva na osobnú slobodu napadnutým rozsudkom krajského súdu. Na prerokovanie tejto časti ústavnej sťažnosti nemá ústavný súd danú právomoc, preto ju bolo potrebné vo vzťahu k napadnutému rozsudku krajského súdu odmietnuť pre nedostatok právomoci ústavného súdu [§ 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde].

III.2. K napadnutému uzneseniu najvyššieho súdu:

11. Ústavný súd v prvom rade zdôraznil, že sťažovateľ bol so svojou predošlou ústavnou sťažnosťou čiastočne úspešný (III. ÚS 462/2024) z dôvodu, že najvyšší súd sa žiadnym spôsobom nevyjadril k jeho odvolacej námietke, podľa ktorej s ohľadom na § 17 zákona o uznávaní a výkone rozhodnutí mu bol uložený trest odňatia slobody, ktorý bol nezlučiteľný s právnym poriadkom Slovenskej republiky. Najmä sa nevyjadril, či sa ako referenčný rámec vo vzťahu k zlučiteľnosti trestu uloženého maďarským súdom použije Trestný zákon pred novely alebo po účinnosti jeho novely.

12. Najvyšší súd v napadnutom uznesení znovu zdôraznil, že v preskúmvanej veci neprichádzalo do úvahy posudzovanie obojstrannej trestnosti predmetných činov, pretože justičný orgán v štáte pôvodu v osvedčení o vydaní rozhodnutia označil priradením ku kategóriám trestných činov podvodné konanie [§ 4 ods. 2, 3 písm. t) zákona o uznávaní a výkone rozhodnutí]. Na základe čl. 7 ods. 1 rámcového rozhodnutia 2008/909/SW o uznávaní trestov odňatia slobody potom ak za niektorý z 32 kategórií trestných činov [uvedených v § 4 ods. 3 písm. a) až z) zákona o uznávaní a výkone rozhodnutí] možno v štáte pôvodu uložiť trest odňatia slobody alebo ochranné opatrenie zahrňujúce pozbavenie osobnej slobody, ktorých horná hranica je najmenej tri roky, sú podľa podmienok tohto rámcového rozhodnutia a bez preskúmania obojstrannej trestnosti skutku dôvodom na uznanie rozsudku a vykonanie uloženého trestu.

13. Aj v reakcii na námietku ústavného súdu najvyšší súd v napadnutom uznesení doplnil, že sťažovateľovi uložená trestná sankcia je zlučiteľná s právnym poriadkom Slovenskej republiky a podľa súčasnej právnej úpravy (Trestný zákon po novele, pozn.) by mohlo byť konanie odsúdeného kvalifikované podľa § 221 ods. 2 písm. b) Trestného zákona (trest odňatia slobody až na 4 roky). Práve toto uvedené ustanovenie Trestného zákona je teda referenčným rámcom zlučiteľnosti trestu podľa § 17 ods. 2 a 3 zákona o uznávaní a výkone rozhodnutí. Na posudzovanie trestnosti činu však nemá vplyv ani výška sadzieb, ktorá môže byť v uznávajúcom štáte iná ako v štáte pôvodu.

14. Ústavný súd dodáva, že ak súd rozhodol na základe § 17 ods. 1 zákona o uznávaní a výkone rozhodnutí o uznaní rozhodnutia a súčasne rozhodne, že sa také rozhodnutie vykoná, sankcia uložená v takomto rozhodnutí má byť v princípe nezmenená. Keďže súd nerozhodol o vine odsúdenej osoby, ktorej sa rozhodnutie týka, nerozhoduje ani o sankcii či o jej výmere. Keďže rámcové rozhodnutie 2008/909/SVV o uznávaní trestov odňatia slobody vychádza zo zásady vzájomnej dôvery v právne systémy ostatných členských štátov, rozhodnutie súdu v štáte pôvodu by sa malo rešpektovať vo vykonávajúcom štáte a v zásade by nemalo dochádzať k jeho preskúmaniu alebo úprave. Na strane druhej, môžu nastať situácie, keď je potrebné sankciu, ktorá má byť v Slovenskej republiky vykonaná, upraviť. Takéto situácie sú upravené v § 17 ods. 2 a 3 zákona o uznávaní a výkone rozhodnutí. V tejto súvislosti § 17 ods. 3 zákona o uznávaní a výkone

rozhodnutí ustanovuje postup súdu pre prípad, že cudzie rozhodnutie síce ukladá druhovo rovnakú sankciu, ale vo výmere, ktorú neumožňuje právny poriadok Slovenskej republiky. V tomto prípade sa uložená sankcia primerane upraví tak, aby zodpovedala zákonným podmienkam podľa práva Slovenskej republiky. Z okolností prejednávaného prípadu je ale zrejmé, že o takú situáciu v prípade sťažovateľa nejde.

15. V zhode s najvyšším súdom ústavný súd konštatuje, že neexistuje zákonný podklad pre záver, že by sťažovateľovi uložená sankcia vo forme trestu odňatia slobody v trvaní 1275 dní (približne 3,5 roka) bola nezlučiteľná s aktuálnymi právnymi predpismi Slovenskej republiky. Táto sankcia je celkom zjavne súladná so sankciou podľa aktuálneho slovenského Trestného zákona (ktorá, ako bolo už v predošlom odseku uvedené, stanovuje trest odňatia slobody až na štyri roky), pričom ústavný súd podotýka, že ani potenciálne upravená dĺžka trvania trestnej sankcie nesmie byť kratšia ako najdlhšie trvanie ustanovené pre rovnaké trestné činy podľa právneho poriadku Slovenskej republiky (§ 17 ods. 3 druhá veta zákona o uznávaní a výkone rozhodnutí). Inými slovami, ak by aj sťažovateľovi bola uložená trestná sankcia v trvaní, ktoré nie je zlučiteľné s právnym poriadkom Slovenskej republiky, podľa § 17 ods. 3 zákona o uznávaní a výkone rozhodnutí by upravená sankcia musela byť minimálne 4 roky (pritom uznaná sankcia, ktorú sťažovateľ považuje za neprimeranú, je 3,5 roka, pozn.). Sťažovateľove námietky v jeho ústavnej sťažnosti, v rámci ktorých aritmeticky porovnával maďarskú a slovenskú trestnú sadzbu, nemajú žiadnu oporu v zákone a ústavný súd ich v tomto kontexte vyhodnotil ako subjektívnu dezinterpretáciu príslušných ustanovení zákona o uznávaní a výkone rozhodnutí.

16. Na doplnenie a podporu svojho súhlasu s postupom najvyššieho súdu ústavný súd poukazuje na rozhodovaciu prax najvyššieho súdu, ktorá vychádza z toho, že uznávacie konanie má nostrifikáčny charakter, v ktorom súd na neverejnom zasadnutí skúma iba objektívne skutočnosti, a to z úradnej povinnosti. Nostrifikácia tu spočíva v posúdení, či trestnému rozsudku cudzieho štátu možno priznať účinky na území Slovenskej republiky, a v premene cudzieho rozhodnutia na rozhodnutie slovenské, ktoré nahrádza pôvodné rozhodnutie. Uznávajúci súd nesmie cudzie rozhodnutie preskúmať vo veci samej, je viazaný skutkovými zisteniami odsudzujúceho súdu a slovenské orgány nenadobúdajú právo konať o podstate veci (rozsudok najvyššieho súdu sp. zn. 2 Urto 8/2016 z 31. októbra 2016). Zmyslom konania o uznaní a výkone rozhodnutia nie je prieskum rozhodnutia vydaného v štáte pôvodu a konania, ktoré mu predchádzalo. Vykonávajúci justičný orgán v rámci konania o uznaní a výkone rozhodnutia skúma iba splnenie podmienok vyžadovaných zákonom o uznávaní a výkone rozhodnutí na uznanie a výkon rozhodnutia vydaného súdom v trestnom konaní v inom členskom štáte Európskej únie, nemôže však v tomto konaní skúmať správnosť rozhodnutia ani revidovať konkrétne výroky tohto rozhodnutia či správnosť postupu tamojších justičných orgánov (uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 6 Urto 1/2018 z 25. januára 2018). V rámci uznávacieho konania sa neposudzuje, či by odsúdená osoba, ak by bola trestne stíhaná, bola tiež uznaná za vinnú a bol by jej uložený rovnaký trest, keď by sa trestné konanie viedlo podľa predpisov vykonávajúceho štátu. To sa týka aj spôsobu výkonu uloženého trestu odňatia slobody, pokiaľ ide o jeho vonkajšiu diferenciáciu, o ktorej v podmienkach Slovenskej republiky rozhodujú vždy súdy (rozsudok najvyššieho súdu sp. zn. 2 Urto 8/2016 z 31. októbra 2016).

17. Napokon ústavný súd konštatuje, že najvyšší súd dostatočným spôsobom reagoval na odvolacie námietky sťažovateľa a napravil pochybenie vytknuté mu ústavným súdom v náleze

č. k. III. ÚS 462/2024-19 z 24. októbra 2024 vo vzťahu k namietanému porušeniu práva na žiaden trest bez zákona (čl. 49 ústavy) a práva na uloženie trestu podľa zákona účinného v čase spáchania (čl. 50 ods. 6 ústavy).

18. Sťažovateľ vo svojej ústavnej sťažnosti znovu namietal aj porušenie svojho základného práva na osobnú slobodu, resp. práva na slobodu a bezpečnosť, hoci ústavný súd už vo svojom predošlom náleze (č. k. III. ÚS 462/2024-19 z 24. októbra 2024) jasne konštatoval, že z jeho tvrdení nevyplývalo, že by došlo k akémukoľvek faktickému obmedzeniu jeho osobnej slobody, teda jeho priamemu uväzneniu, zadržaniu alebo väzbe, a preto nebol dôvod vyhovieť jeho ústavnej sťažnosti v časti, v ktorej namietol porušenie základného práva na osobnú slobodu podľa čl. 17 ods. 1, 2 a 5 ústavy a práva na slobodu podľa čl. 5 ods. 1 dohovoru. V tomto kontexte sa nič nezmenilo ani v súvislosti so sťažovateľovou druhou ústavnou sťažnosťou.

19. Podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri ktorej predbežnom prerokovaní ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, ktorej reálnosť by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07). K iným dôvodom, ktoré môžu zakladať záver o zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti, nesporne patrí aj ústavnoprávny rozmer, resp. ústavnoprávna intenzita namietaných pochybení, resp. nedostatkov v činnosti alebo rozhodovaní príslušného orgánu verejnej moci, posudzovaná v kontexte s konkrétnymi okolnosťami prípadu (IV. ÚS 362/09, m. m. IV. ÚS 62/08).

20. Na základe už uvedených záverov ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa vo vzťahu k napadnutému uzneseniu najvyššieho súdu odmietol pre zjavnú neopodstatnenosť podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

21. Vzhľadom na odmietnutie ústavnej sťažnosti ako celku bolo už bez právneho významu rozhodovať o ďalších návrhoch sťažovateľa, ako ich špecifikoval v petite svojej ústavnej sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 16. januára 2025

Jana Baricová
predsedníčka senátu